

Komentár evanjelia na slávnosť Nanebovstúpenia Pána (cyklus B)

Komentár na slávnosť
Nanebovstúpenia Pána (cyklus
B). „Chodte do celého sveta a
hlásajte evanjelium všetkému
stvoreniu“. Tak ako učeníkov,
ktorí boli s Ježišom Kristom v
deň jeho Nanebovstúpenia, aj
nás Pán každý deň
zhromažďuje vo svojom srdci. A
každého z nás chce použiť na to,
aby sme dali svetu pravú
radosť, ktorá mu chýba. Chce,
aby sme boli svedkami toho, čo

sme videli a počuli, jeho rán,
jeho Lásky.

Evanjelium (Mk 16, 15-20)

Ježiš sa zjavil Jedenástim a povedal
im:

„Chodte do celého sveta a hlásajte
evanjelium všetkému stvoreniu. Kto
uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený;
ale kto neuverí, bude odsúdený. A
tých, čo uveria, budú sprevádzať
tieto znamenia: v mojom mene budú
vyháňať zlých duchov, budú hovoriť
novými jazykmi, hady budú brať do
rúk, a ak niečo smrtonosné vypijú,
neuškodí im; na chorých budú
vkladať ruky a tí ozdravejú.“

Keď im to Pán Ježiš povedal, vzatý
bol do neba a zasadol po pravici
Boha. Oni sa rozišli a všade kázali.
Pán im pomáhal a ich slová
potvrďoval znameniami, ktoré ich
sprevádzali.

Komentár

Štyridsať dní po zmŕtvychvstaní sa Ježiš Kristus opäť stretáva so svojimi učeníkmi, mužmi a ženami, ktorí ho sprevádzali počas posledných troch rokov, so svojimi blízkymi priateľmi.

Odchádzajú z Jeruzalema na cestu do Betánie. Prechádzajú ulicami a námestiami mesta a smerujú na Olivovú horu.

Na jednom mieste sa Ježiš zastaví, zhromaždí ich okolo seba a dá im posledný príkaz: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu“. Pozrie sa na nich, a stúpajúc, rozlúči sa s nimi a požehná ich.

Oni sa plní radosti vracajú do svätého mesta a odtiaľ začínajú hlásať radostnú zvesť celému svetu.

Ako je teraz možné, že sa vystrašení muži a ženy bez veľkých kvalít vydali na takúto dobrodružnú cestu? Ako je možné, že sa plní radosti vrátili do Jeruzalema, keď sa s nimi Ježiš Kristus práve rozlúčil?

Bolo by logické, keby boli zmätení a smutnejší. Svet, v ktorom žijú, sa nezmenil, Ježiš odišiel nadobro a dal im zdanlivo nereálnu úlohu. Majú byť svedkami Božej lásky k ľuďom, svedkami jeho umučenia, smrti a zmŕtvychvstania. Začínajú v Jeruzaleme, v meste, ktoré ho odsúdilo na smrť, na mieste zlyhania. Až na kraj sveta. Toho sveta, ktorý je ďaleko od Boha.

A predsa ich to všetko nenapĺňa zmätkom ani smútkom. Práve naopak.

Prečo je pre nich hrdosťou byť Kristovými učeníkmi? Prečo to nie je bremeno?

Pretože Ježiš Kristus je ich blízky priateľ, pretože vedia, že je s nimi, že je verný svojim prísľubom. Naučili sa mu dôverovať. Nevkladajú dôveru do seba, do svojich síl alebo do svojich schopností.

Nanebovstúpenie Pána nie je „zbohom“, „dovidenia“, ale paradoxne „zostávam“. Dôverujú prísľubu, ktorý dal Ježiš Kristus: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20).

Nepochybujú o jeho prítomnosti v nich a predovšetkým v Eucharistii.

Nemajú pocit, že sú veľkí, poznajúc svoju biedu, svoje slabosti, nedostatok talentov a schopností. Vedia však, že Kristus je vzkriesený, že jeho Láska je mocnejšia. Naučili sa, že je to Boh, kto dáva rast. Odtiaľ pramení ich radosť a nadšenie.

Radosť, ktorá sa pretavuje do šírenia tejto Lásky do najvzdialenejších kútov sveta. Pánovi učenici boli muži

a ženy, ktorým Boh zveril všetkých ľudí. A táto úloha ich naplňala ešte väčšou radosťou.

Ich život bol plný utrpenia a ťažkostí. Oni však vždy žili v radosť z Pána. V ich tvárach sa odrážala Pánova sláva: žiara jeho tváre v láske.

Tak ako učenici, ktorí boli s Ježišom Kristom v deň jeho Nanebovstúpenia, aj Ježiš Kristus nás každý deň zhromažďuje vo svojom srdci. Sme pod ochranou jeho rúk, v nesmiernosti jeho Lásky. A on chce využiť každého z nás, aby sme dali svetu pravú radosť, ktorá mu chýba. Chce, aby sme boli svedkami toho, čo sme videli a počuli, jeho rán, jeho Lásky. Že s ním sa nič nestráca: práca, odpočinok, rodina, priatelia, minulosť, prítomnosť, budúcnosť, v ňom všetko nadobúda večnosť.

On si nás tiež vyvolil a zveril nám všetkých ľudí: našich rodičov, bratov,

príbuzných, priateľov,
spolupracovníkov, celé ľudstvo.

Apoštolát je logickým dôsledkom
radosti z toho, že sme s Ježišom. Ako
učí svätý Josemaría, „apoštolát je
prekypujúcou láskou k Bohu,
dávajúcou sa ostatným. Vnútorňý
život predpokladá rast v
zjednocovaní sa s Kristom,
prostredníctvom Chleba a Slova. A
apoštolský zápal je jasným,
primeraným a žiaducim prejavom
vnútorného života. Keď človek zakúsi
Božiu lásku, *pocíti* aj bremeno duší“
(*Ísť s Kristom*, bod 122).

Potrebuju nás. Potrebujú našu
radosť, aby prostredníctvom nej
objavili Ježiša vo svojom živote. V
našej každodennej práci, v našom
čistom pohľade, v našich
rozhovoroch plných porozumenia, v
našom úsilí slúžiť, chápať,
povzbudzovať a odpúšťať je prítomný
vzkriesený Ježiš Kristus a všetko

naplňa svojou radosťou. Tento svet, ktorý sa až tak veľmi nelíši od sveta mužov a žien, ktorí sprevádzali Pána, potrebuje kresťanov, ktorí na svojej tvári nesú žiaru milujúceho Boha.

Luis Cruz // sedmak - Getty Images

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/komentar-
evanjelia-na-slavnost-nanebovstupenia-
pana-cyklus-b/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/komentar-evanjelia-na-slavnost-nanebovstupenia-pana-cyklus-b/) (12.08.2025)